

KĀPĒC? KĀPĒC? KĀPĒC?

Jautājuma “Kāpēc?” uzdošana sākas apmēram divu gadu vecumā. Bērni visās paaudzēs ir vienādi. Daži bērni ar savu nepārtraukto “Kāpēc?” padara savus vecākus vai trakus.

Nav tā, ka katru reizi jautājums “Kāpēc?” ir vienkārši dabiska ziņkārība. Dažkārt jautājums “Kāpēc?” ir kā izaicinājums – “Kāpēc tagad?” vai “Kāpēc es?” vai arī “Kāpēc man to vajadzētu darīt?”

Mums pieaugot, mēs iemācamies atrast paši savas atbildes. Nav tā, ka jautājums “Kāpēc?” kaut kur izgaist, tas vienkārši tiek atrisināts citādākā veidā. Labi vecāki un labi skolotāji mūs iedrošina uzdot jautājumus, bet viņi pie tā neapstājas. Viņi parāda mums arī kā pētīt, kā domāt un mācīties, lai iegūtu atbildes, kuras meklējam. Pat tad šķiet, ka daži, it sevišķi tie, kuri ir filozofiskas vai garīgas dabas jautājumi, nekad nevar tikt līdz galam atrisināti.

Tik tiešām, vienkārši reliģiskā ticība pati par sevi jau rada jautājumus, un bieži ir tā, ka tieši visdziļākie reliģiskie jautājumi nepazūd. Ironiski, bet ateistiem nav jājautā “Kāpēc Dievs pieļauj šādas ciešanas?” Tāpēc, ka viņi vienkārši netic Dievam. Ticīgais no šādiem jautājumiem nevar izbēgt, kā ir teicis C.S. Luiss: “*Ja Dievs būtu labs, viņš vēlētos savas radības darīt pilnīgi laimīgas, un ja Dievs būtu visvarens, tad Viņš varētu darīt to, ko Viņš vēlas. Bet Viņa radības nav laimīgas. Tātad Dievam pietrūkst vai nu labā daba vai spēks, vai arī abi.*” (The Problem of Pain, London: Fontana Books, 1957, p.14)

Kamēr mums iet labi, iespējams, mēs varam uz brīdi šos dziļos jautājumus aizmirst, bet tad, kad vai nu mums personiski vai arī cilvēkiem mums līdzās neiet labi, vai arī skatoties ziņas televīzijā par nelāgiem notikumiem, jautājums “Kāpēc? Kāpēc? Kāpēc?” atgriežas.

Niks izmisīgi tver pēc sava ratiņkrēsla rokturiem. Uz viņa sejas parādās rūgtuma grumbas. Viņš kādreiz bija laimīgs. Viņam bija labs darbs, daudz draugu un viņš bija novērtēts un veiksmīgs. Tad, negaidīti, kā jau tas vienmēr ir ar negadījumiem, šoferis viņam uztriecās, kamēr viņš šķērsoja ceļu.

Tagad viņa ķermeņa lejasdaļa ir paralizēta. Viņš jūtas nederīgs un apvainots. Pat viņa sieva ir viņu pametusi, jo viņa nespēja to izturēt. Viņš pārmetoši jautā slimnīcas kapelānam: “*Ja jau jūsu Dievs ir tik labs, kāpēc Viņš to pieļāva? Kāpēc Viņš man nepalīdz? Ko es esmu izdarījis, lai to pelnītu?*”

Daži cilvēki, piemēram, [ratiņkrēslu atlēti](#), ar dzīves smagajiem aspektiem tiek galā veiksmīgi. Citi, līdzīgi kā Niks, kļūst dusmīgi un vīlušies. Ar ko mums sākt, lai izskaidrotu kāpēc lietas ir tādas, kādas tās ir, kāpēc tās notiek tā, kā tās notiek? Bībele sniedz ļoti spēcīgas atbildes, ne tikai izskaidrojot “Kāpēc?”, bet arī dod cerības uz nākotni, kurā nebūs sāpju.

CĒLONIS UN SEKAS

Bībele norāda, ka tad, kad Dievs radīja Zemi, Viņš paveica perfektu darbu! Tajā laikā uz zemes nebija nekādu ciešanu:

“Un Dievs redzēja visu, ko bija darījis, un, redzi, tas bija ļoti labi!” 1. Mozus 1:31

Bībele norāda arī uz to, kā uz šīs planētas radās ciešanas un nāve. Paši cilvēki izvēlējās vairs cieši neuzticēties Dievam un sacēlās pret Dievu un Viņa autoritāti, tādā veidā nošķirot sevi no cerības uz paliekošu, pilnīgu mieru un laimi.

To, kāds tam bija iemesls, tu vari atrast 1. Mozus grāmatas 3. nodaļā. Lai nu kā, tās nav vienīgās sliktās ziņas. Šīs planētas pirmās sievietes un vīrieša izvēle un rīcība ietekmēja ne tikai viņus, bet arī visus viņu pēcnācējus – mums visiem ir *jāizgrābo* sāpes, ciešanas un nāve:

“Tādēļ kā caur vienu cilvēku grēks ir ienācis pasaulē un caur grēku nāve, tā arī nāve ir iespiēdusies visos cilvēkos, jo visi ir grēkojuši.” Romiešiem 5:12

NOVEĻOT VAINU

Kad Dievs radīja cilvēkus, Viņš mūs apveltīja ar īpašībām, kuras mums vajadzētu ļoti novērtēt. Viņš mums deva prātus, kas ir spējīgi mācīties un spriest. Viņš deva mums brīvību izmantot savu intelektu, lai pieņemtu lēmumus. Viņš deva mums izjūtu par to, kas ir labs un kas ļauns, un, izvēloties ļauno, līdz ar to arī vainas un kauna apziņu.

Tās ir īpašības, kuras mums vajadzētu augsti novērtēt, bet kuras mēs bieži izmantojam jaunprātīgi. Mēs pirmajā vietā liekam savu labumu. Mēs attaisnojam savu savtīgumu ar to, ka dzīvojam vidē, kuras moto ir *“katrs sev tas tuvākais”*. Neviens no mums nevar apgalvot, ka esam pret to imūni, jo mēs visi iemācāmies savas intereses stādīt augstāk par citu interesēm kamēr esam vēl ļoti jauni. Mums patīk vainot citus un pārliecināties, ka viņi saņem, ko pelnījuši, tajā pat laikā mēģinot izbēgt paši no savas rīcības sekām. Runājot par citiem, mums patīk domāt, ka lielākoties cilvēki paši ir vainīgi pie savām nelaimēm un ciešanām!

Tomēr ir liela daļa ciešanu, kuras nav nesuši cilvēki. Mēs pat atsaucamies uz dabiskajām katastrofām, kā uz *“Dieva darbiem”*, it kā mēģinot vainu novelt uz Viņu. Šī sagrozītā domāšana ir tā, kas rada tādus jautājumus, kā iepriekš minēts: “Ja jau Dievs ir labs, tad kāpēc Viņš to pieļauj? Kāpēc Viņš nepalīdz? Ar ko mēs esam to pelnījuši?” Varbūt sākotnēji ir grūti to atzīt, bet patiesība ir tāda, ka tā nav Dieva vaina. Bībele paskaidro, kur meklējama vaina.

Mēs norādījām, ka pirmie cilvēki, kas apdzīvoja šo planētu, tika radīti perfekti. Viņu raksturi bija nevainojami. Viņu garīgās spējas bija skaidras un spēcīgas. Viņiem viss nāca par labu. Tu vari par viņiem izlasīt 1. Mozus grāmatas 2. nodaļā. Viņiem tika dotas neatkarīgas prāta spējas, lai tie būtu spējīgi izdarīt savas izvēles, un brīvība dzīvot, paklausot Dievam vai arī sacelties pret Viņu. Viņi izvēlējās otro, neapzinoties, kādu *Pandoras lādi* tie atver. Par to vari izlasīt 1. Mozus 3. nodaļā. Katastrofālās sekas, ko atstāja viņu sacelšanās, nav gadu gaitā mazinājušās, drīzāk gan tikai vērsušās plašumā!

MELI UN KRĀPŠANA

Bībele atklāj notikumu secību, kas ienesa Dieva perfektajā pasaulē sāpes un ciešanas.

Pirmais solis:

“Izcēlās karš debesīs – Mihaēls un viņa eņģeļi sāka karu ar pūķi. Un pūķis un viņa eņģeļi karoja. Bet viņam nepietika spēka, un tie zaudēja savu vietu debesīs. Milzu pūķis tika

satriekts – sensenā čūska, ko sauc par velnu un sātanu, kas maldina visus pasaules iedzīvotājus, – viņš tika nomests un līdz ar viņu nomesti viņa eņģeļi.” (Atklāsmes 12:7-9)

Otrais solis:

Sātans (tulkojumā – ienaidnieks), izdzīts no debesīm, nonāca uz šo planētu un izmantoja savas viltības, lai kārdinātu cilvēkus neuzticēties un nepaklausīt Dievam. Viņš parādījās kā čūska, lai runātu: **“Bet čūska bija vismanīgākā no visiem lauka zvēriem, kurus Kungs Dievs bija taisījis, un viņa teica sievai: "Vai tiešām Dievs sacīja: no visiem dārza kokiem jūs nevarat ēst?" Sieva teica čūskai: "Mēs varam ēst no visiem dārza augļiem, bet par tā koka augļiem, kas dārza vidū, Dievs sacīja: neēdiet no tā un neaiztieciot to, citādi mirsiet!" Bet čūska teica sievai: "Mirt jūs nemirsiet, jo Dievs zina, ka tai dienā, kad jūs no tā ēdīsiet, jūsu acis atvērsies un jūs būsiat kā Dievs, zināsiat, kas labs un kas ļauns”** 1. Mozus 3:1-5

Trešais solis:

Cilvēki aizvien ir pakļauti sātana maldinošajai rīcībai. Jēzus skaidri norādīja, kurš ir vainojams pie sāpēm un ciešanām šajā pasaulē: **“Viņš (Sātans) no iesākuma ir bijis cilvēka slepkava un nav pastāvējis patiesībā, jo viņā nav patiesības. Kad viņš runā melus, viņš runā to, kas ir no viņa paša, jo viņš ir melis un melu tēvs.”** Jāņa 8:44

Jēzus māceklis Pēteris deva padomu: **“Esiet skaidrā prātā un nomodā: jūsu pretinieks velns kā lauva rūkdams staigā apkārt, meklēdams, ko varētu aprīt. Tam stājieties pretī stipri ticībā, zinādami, ka visi brāļi pasaulē panes tādas pašas ciešanas.”** 1. Pētera 5:8-9

Tas, ko Bībele saka, ir, ka ļaunums, haoss, sāpēs un ciešanas, kas valda uz mūsu planētas, nav Dieva izraisītas, ar tām mūs iepazīstinājis sātans. Pašlaik viņš ir tikpat aizņemts kā vienmēr. Un viņa vienīgais nodoms ir iznīcināt cilvēku cerības.

DALĪTAS CIEŠANAS

Tas tomēr aizvien neatbild uz jautājumu: “Kāpēc Dievs pieļāva, ka tas viss notiek? Ja Viņš ir visspēcīgais, Viņš būtu varējis jau sen iejaukties, lai to visu apturētu!” Protams, ka Bībele sniedz atbildes arī uz šiem jautājumiem. Sacelšanās pret Dievu un nostāšanās sātana pusē mūs nošķir no Dieva. Visa cilvēce atsvešinājās no Dieva un faktiski kļuva par Dieva ienaidniekiem, kā to demonstrē savtīgums, naids un rūgtums, kas valda pār daudziem. Tomēr Dievs ir spēris izšķirošu soli mūsu virzienā, lai labotu esošo situāciju:

“Un paredzētajā laikā Kristus, kad vēl bijām nespēcīgi, nomira par mums, bezdievīgajiem. Diez vai kāds mirtu par taisno, drīzāk par to, kas labs, kāds apņēmtos mirt. Bet Dievs savu mīlestību uz mums parāda ar to, ka Kristus par mums nomiris, kad mēs vēl bijām grēcinieki. Ja, būdami Dieva ienaidnieki, guvām izlīgumu ar Dievu viņa Dēla nāvē, daudz vairāk, būdami izlīguši, tiksim izglābti viņa dzīvībā” Romiešiem 5:6-8,10

Citiem vārdiem sakot, Dievs tā vienkārši nav stāvējis un jāvis šim ļaunumam notikt, Viņš iejaucās, uzņēmās iniciatīvu un uzveica sātanu: **“Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība.”** Jāņa 3:16

“Tādēļ ka nāve ir caur cilvēku un caur cilvēku ir arī mirušo augšāmcelšanās. Jo, kā visi mirst Ādamā, tā Kristū visi tiks darīti dzīvi. Bet ikviens savā reizē, pirmais – Kristus, pēc tam Kristum piederīgie, kad viņš nāks. Un gals būs tad, kad Valstību viņš nodos Dievam un Tēvam, kad viņš atceļ visas valdības un visas varas, un visus spēkus. Jo viņam ir jāvalda tik ilgi, līdz viņš noliks visus ienaidniekus zem savām kājām. Pēdējais ienaidnieks, kas tiks iznīcināts, būs nāve” 1. Korintiešiem 15:21-26

PIEKERTIES UN UZTICĒTIES

Dzīvē ir dažas sāpīgas situācijas, kurām mēs neredzam nekādu loģisku izskaidrojumu. Lai kā mēs censtos, mēs nespējam rast nekādu izskaidrojumu vai mierinājumu. Pat šādā bezcerībā mēs neesam atstāti vieni paši:

“Tādēļ mēs nezaudējam cerību; kaut arī ārējais cilvēks mūsos iznīkst, iekšējais – atjaunojas no dienas dienā. Šābrīža ciešanas, kas ir vieglas, mums sagādā pārpārēm lielu godības smagumu mūžībā, jo mūsu skatiens nav pievērst redzamajam, bet neredzamajam; redzamais ir tikai uz brīdi, bet neredzamais – mūžīgs.” 2. Korintiešiem 4:16-18

Dievs spēj pat mūsu ciešanas pārvērst tā, ka tās mums beigās nāk par labu. Tas, ko mēs uztveram kā kaut ko postošu, var tikt apgriezts kājām gaisā, lai nestu prieku. Mēs saprotam, ka Dieva mīlestība ir mums tuvu klāt un visapkārt mums. Ticot un uzticoties Viņam, mēs neesam vieni pat savās visdziļākajās sāpēs un ciešanās:

“Es paļaujos uz to, ka Dievs, kas pie jums iesāka labo darbu, to pabeigs līdz Jēzus Kristus dienai.” Filipiešiem 1:6

DZĪVE BEZ CIEŠANĀM

Tikai divas pirmās un divas pēdējās Bībeles nodaļas attēlo cilvēces dzīvi bez ciešanām un sāpēm. Pa vidu redzam pārskatu par lielo cīņu, kas plosās starp sātana ļaunajiem spēkiem un Dieva labajiem spēkiem. Golgātā Jēzus izcīnīja uzvaru pār sātanu, un tagad mēs varam cerēt uz dzīvi, kur sāpes un ciešanas būs iznīcinātas uz visiem laikiem!

“Es dzirdēju varenu balsi atskanam no troņa: redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, un viņš mājās kopā ar viņiem, un viņi būs viņa tauta, pats Dievs būs ar viņiem un būs viņu Dievs. Un Dievs noslaucīs visas asaras no viņu acīm, un nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaimanu, nedz sāpju vairs nebūs, jo viss bijušais ir pagājis. Tas, kas sēdēja tronī, teica: “Redzi, es visu daru jaunu. Tad viņš teica: raksti, jo šis vēstījums ir uzticams un patiess.”” Atklāsmes 21:3-5

Uzdevums

Novērtē šos apgalvojumus, atzīmējot, vai tie ir patiesi vai nepatiesi:

- Dievs radīja pilnīgu pasauli, kurā nebija nekāda ļaunuma _____
- Ciešanas pasaulē ienāca līdz ar grēku _____

- Daudz ciešanu cilvēki izraisa paši ar savu rīcību _____
- Dievs pret mūsu ciešanām ir vienaldzīgs _____
- Jēzus Kristus uz pasaulē esošo ļaunumu norādīja kā velna (sātana) darbu _____

Atrod Bībelē un izlasi norādītos tekstus. Atzīmē, vai zemāk norādītās lietas ir no Dieva (D) vai sātana (S)

Jāņa evaņģēlijs 3:16; Jāņa evaņģēlijs 8:44; Vēstule ebrejiem 2:14; Jēkaba vēstule 1:17;
1. Jāņa vēstule 3:8

Viss labais _____

Nāve _____

Dzīvība _____

Meli _____

Ciešanas _____

Grēks _____